

Primavera das Letras 2024

Violino, Inglesa
e o libro xigante.
Pequena biografía de Luisa Villalta

REAL ACADEMIA GALEGA

Deputación
DA CORUÑA

Unha historia de **Xoán Babarro** e **Ana María Fernández**

Ilustracións de **Óscar Villán**

Había unha vez...

Un fermoso pazo encantado que, grazas a unha maxia secreta, da noite para a mañá, transformou a súa fachada nun libro xigante.

—Oh! Fixádevos que edificio máis raro!

As persoas que por alí pasaban sorprendíanse ante tal feitizo e lían con curiosidade o título daquela casa-libro: O LIBRO DE LUÍSA VILLALTA. Axiña a vista lles escapou cara a un espectacular esvaradoiro cunha advertencia: «Saída de emerxencia. Risco de trompazo».

De pronto, asomou por un lateral unha guitarra inglesa, enchendo os arredores con notas alegres da «Alborada» de Rosalía de Castro:

Canta!,
paxariño, can-
ta-de ponliña en pon-
la-que o sol se levan-
ta-polo monte ver-
de-polo verde mon-
te-alegando as her-
bas-alegando as fon-
tes...!

Este cantar congregou tantas persoas que, rematada a peza, se oíu un rebulicio de aplausos, mentres berraban con entusiasmo contaxioso:

- Bravo!
- Espectacular!
- Sorprenidente!

Os nenos e as nenas presentes comezaron a remexer nos petos dos maiores...

—Non vos preocupedes. Non pido propina —dixo a guitarra—. Eu son Inglesa, a guitarra que tocaba Rosalía, e ando polo mundo presentando a festa da nosas letras. E, como vos vin con tanto abraio ante este libro, imaxino que vos gustaría saber que esconde no interior e quen mellor volo pode explicar é un amigo meu. Queredes que o avise?

—Si, por favor! —dixo un neno morto de curiosidade.

—Violino! Por onde andas? Ven, que tes clientela! —berrou Inglesa.

—Mentres se capa non se asubía! Xa vou! —escoitouse unha voz que viña do interior do libro xigante.

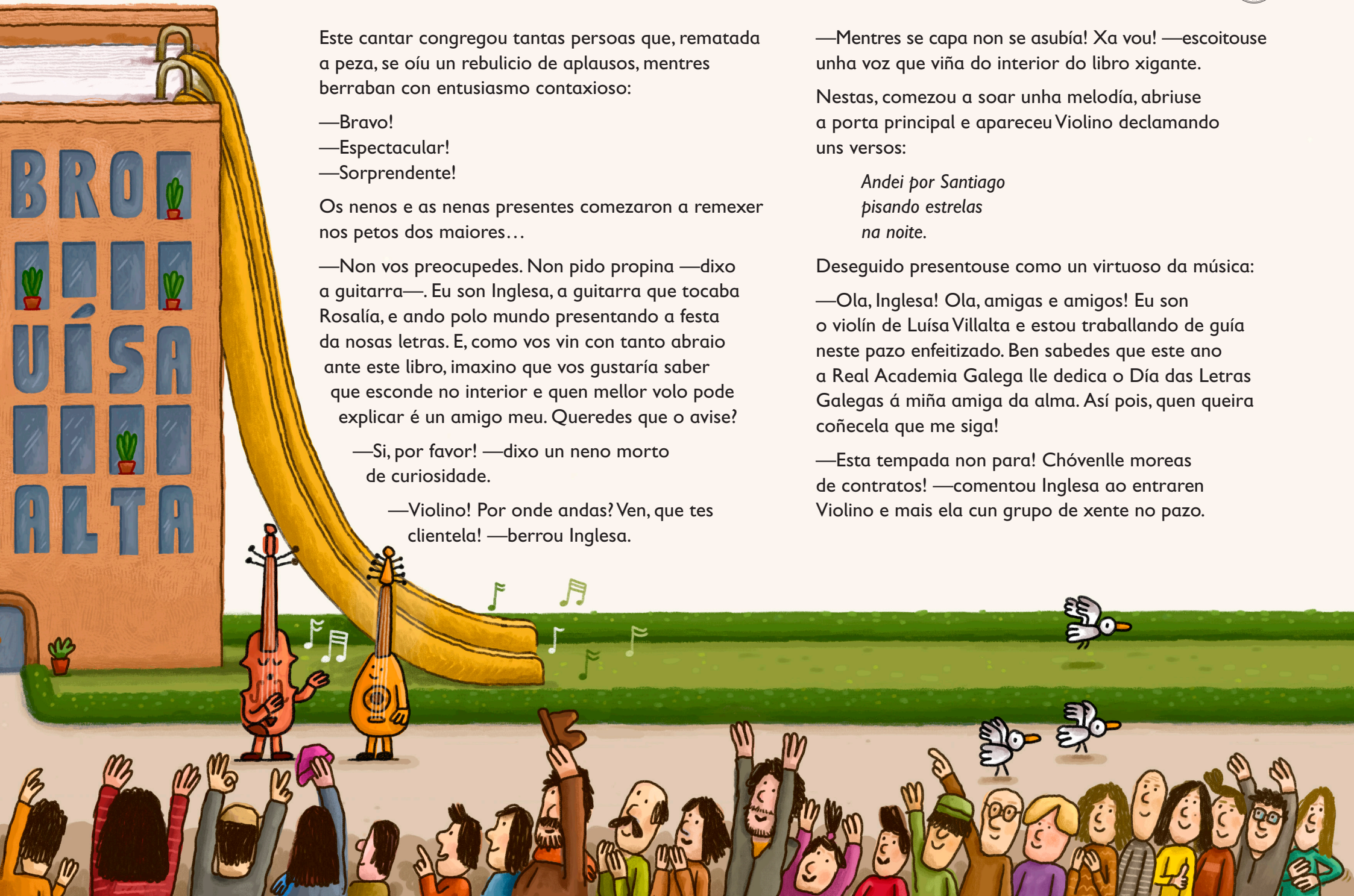
Nestas, comezou a soar unha melodía, abriuse a porta principal e apareceu Violino declamando uns versos:

*Andei por Santiago
pisando estrelas
na noite.*

Deseguido presentouse como un virtuoso da música:

—Ola, Inglesa! Ola, amigas e amigos! Eu son o violín de Luísa Villalta e estou traballando de guía neste pazo enfeitizado. Ben sabes que este ano a Real Academia Galega lle dedica o Día das Letras Galegas á miña amiga da alma. Así pois, quen queira coñecela que me siga!

—Esta tempada non para! Chóvenlle moreas de contratos! —comentou Inglesa ao entraren Violino e mais ela cun grupo de xente no pazo.

Sala 1

—Atención! Empezamos a visita! —avisou Violino—. Luísa Villalta Gómez naceu na Coruña, no barrio da Falperra, o 15 de xullo de 1957 e faleceu na mesma cidade o 6 de marzo de 2004. Sabedes restar? Pois calculade os anos que viviu.

—Corenta e seis! —berrou unha nena de ollos verdes e pelo escuro, á que se lle daban moi ben os números.

—Morreu moi nova, a verdade! E iso é moi triste, así que imos falar doutras cousas. Sigamos... O seu pai chamábase Rafael e a súa nai chámase María. Coma tantas nenas e tantos nenos, foi medrando entre axóuxeres, larpeiradas, xogos e risas. E un día empezou a ir á escola nun centro que lle quedaba bastante cerca da casa, o colexio das Xosefinas, na rúa Juan Flórez. E non moi lonxe fixo máis tarde o bacharelato, no instituto Eusebio da Guarda.

Violino decatouse de que un dos visitantes estaba nos biosbardos e quixo atraer a súa atención. Beliscou unha corda coma quen belisca o propio nariz e instantáneo soou unha nota aguda.

—É un pizzicato —aclarou Inglesa, que sabía moito de instrumentos de corda.

O home despistado pediu desculpas cun xesto e un sorriso. De repente, coma se aquela páxina xigante fose un carrusel de festa que os ía levando, sentiron gritos ledos e viron a Luísa nena enredando no patio de recreo, na casa, no parque... Coas amigas, cos amigos, coa súa irmá Susana, máis nova ca ela...

*Salto a rebentar da rúa mesma, dun lado ao outro,
coa corda da barca da Raíña dos Mares, impulso
un bambán que se saía das horas.*

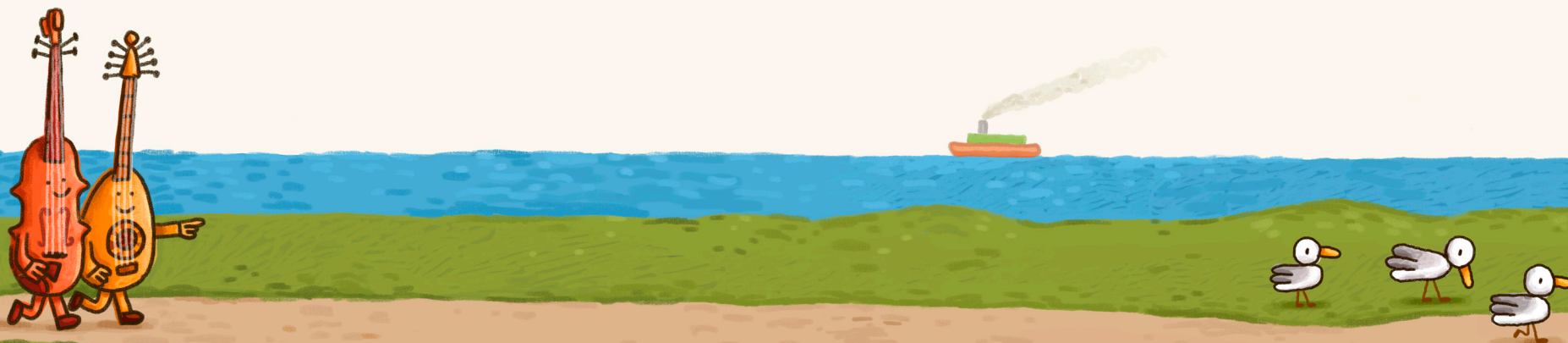
—Hai alguén disposto a choutar comigo? —convidou de súpeto Violino.

E comezou a brincadeira:

Son o novo rei dos Mares
Tamén salto a rebentar
Acompaño a Luísa
nos seus poemas ao MAR.
Abofé, pronto o ides ver.
Deixo o meu arco no chan
e despois vólvoo coller.

Violino volveu beliscar outra corda, sentiuse unha nota grave e deseguido falou con decisión:

—Alto! Remata o xogo! Cambio de sala!

Primavera das Letras 2024

REAL ACADEMIA GALEGA

Deputación
DA CORUÑA